

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 kwietnia 2015 r. Miasto Ł. wniosło o zasądzenie od pozwanych A. G. i G. N. solidarnie kwoty 15.300,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych. Na dochodzoną kwotę składają się kwoty 10.901,03 zł tytułem czynszu i odszkodowania na dzień 28 lutego 2015 r., 4.293,98 zł z tytułu odsetek za opóźnienie (na dzień 28.02. 2015 r.) oraz 105,81 zł tytułem upomnień.

Nakazem zapłaty wydanym dnia 27 kwietnia 2015 r. w postępowaniu upominawczym I Nc 277/15 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi orzekł zgodnie z żądaniem pozwu

W dniu 15 maja 2015 roku powód cofnął pozew przeciwko G. N. informując ,że pozwany zmarł w dniu 14 listopada 2014 r.

W dniu 3 czerwca 2015 r. pozwana A. G. wniosła skutecznie sprzeciw od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym zaskarżając go w całości oraz wnosząc o oddalenie powództwa w całości z uwagi na przedawnienie roszczenia.

Postanowieniem z dnia 19 czerwca 2015 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, Wydział I Cywilny uchylił nakaz z zapłaty w części dotyczącej G. N. i odrzucił pozew w stosunku do niego z uwagi na fakt ,iż pozwany zmarł przed wytoczeniem powództwa.

Na terminie rozprawy w dniu 10 grudnia 2015 roku pełnomocnik powoda oświadczył, że roszczenie dochodzone pozwem jest z tytułu czynszu za okres od 2009 roku do 28 lutego 2015 roku.

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2016r. Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od A. G. na rzecz Miasta Ł. kwotę 4016,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 26 lipca 2014r. do dnia zapłaty oraz kwotę 737 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W pozostałym zakresie Sąd I instancji oddalił powództwo.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w zakresie oddalenia pozwu co do kwoty 4896,99 zł oraz w przedmiocie zasądzenia kosztów procesu.

Skarżący zarzucił rozstrzygnięciu :

1.naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na terść zaskarżonego rozstrzygnięcia:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonanie sprzecznej z zasadami logiki oraz doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego polegającej na :

- pominięciu pisma strony pozwanej z dnia 8 marca 2011r. , w którym to pozwana zobowiązuje się do regularnego wnoszenia opłat z tytułu użytkowania lokalu i spłat ratalnych zaległości wynikających z zadłużenia G. N., które to spłaty miały być dokonywane na podstawie zawartej umowy (...) z dnia 21 września 2009r. , a przez to uznanie , wbrew zasadom logiki, że pozwana nie uznała swojego długu i chciała zapłacić dług G. N., a nie własny względem powoda;

- uznanie, że pozwana w odpowiedzi na pozew w sprawie VIII C 1165/15 miała na myśli zadłużenie spoczywające na G. N., podczas gdy wprost z tego dokumentu wynika, że zaległość zaistniała wskutek zadłużenia powstałego jeszcze przed wprowadzeniem się pozwanej oraz wskutek jej zaniedbania;

b. art. 233 § 1 w zw. z art. 350 k.p.c. poprzez braku wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz dokonania błędnej oceny zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, polegającej

na nieprawidłowym uznaniu , że okres od dnia 1 kwietnia 2013r. do 28 lutego 2015r. obejmuje 11 miesięcy, a nie 23 miesięcy m, wskutek czego za ten okres naliczono kwotę 4564,35 zł , co skutkowało obniżeniem zasądzonej kwoty o (...),40 ;

c.art. 98 § 1 i 3 k.p.c. poprzez błędne zastosowanie i nałożenie na powoda kosztów postępowania w wysokości 737 zł;

2.naruszenie prawa materialnego :

- art. 118 ust.1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie kodeksu cywilnego w związku z art. 123 § 1 pkt 2 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie , że pozwana nie przerwała biegu przedawnienia uznając swój dług, co skutkowało ustaleniem przez sąd pierwszej instancji przedawnienia dochodzonego roszczenia za okres od dnia 1 października 2009r. do dnia 15 kwietnia 2012r,

- art. 481 w zw. z art. 455 k.c. poprzez błędne zastosowanie w niniejszej sprawie i uznanie, że pozwana nie miała obowiązku zapłaty należności z tytułu zajmowania lokalu do dnia 10 każdego miesiąca, podczas gdy z pisma samej pozwanej z dnia 8 marca 2011 r. wynika, że takie zobowiązanie na niej spoczywało .

W konkluzji skarżący wniósł o :

1. zmianę zaskarżonego wyroku przez zasądzenie od pozwanej na rzecz strony powodowej ponad zasądzoną kwotę 4016,16 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty;
2. zmianę zaskarżonego wyroku w przedmiocie kosztów procesu i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W piśmie procesowym z dnia 4 kwietnia 2016r. strona powodowa sprecyzowała apelację w ten sposób, że na dochodzone odszkodowanie za kres od dnia 1 października 2009r. do dnia 15 kwietnia 2012r. z tytułu odszkodowania za zajmowanie przez pozwaną lokalu mieszkalnego złożyła należność główna w kwocie 397,52 zł oraz odsetki w wysokości 5,61 zł oraz koszty upomnień w wysokości 35,20 zł, łącznie kwota 438,33 zł. Ponadto wartość przedmiotu zaskarżenia obejmuje liczbę 12 miesięcy, której nie zaliczył Sąd I instancji słusznie zasądzając na rzecz powoda należności za okres od dnia 1 kwietnia 2013r. do dnia 28 lutego 2015r.(12 x 198,45 zł), czyli łącznie kwotę 2381,40 zł. Powód dochodził apelacją łącznie kwoty 2819,73 zł ((...),40 + 438,33 zł) Strona powodowa cofnęła apelację ponad kwotę 2819,73 zł.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja jest uzasadniona w części, w której strona powodowa żądała zasądzenia kwoty (...).40 złotych.

W istocie, w tym zakresie Sąd I instancji nie uwzględnił w pełni dochodzonego roszczenia, pomimo żądani strony powodowej , które znajdowało oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym.

Jak wynika z ustaleń poczynionych przez Sąd I instancji, na nieprzedawnione roszczenie uwzględnione przez Sąd I instancji złożyła się należności za okres od 1 kwietnia 2013 r. do 28 lutego 2015 r. tj. za okres 23 miesięcy , a nie 11 miesięcy – jak to przyjął Sąd I instancji , należność ta wyniosła zatem 4564,35 zł (23 miesiące X 198,45 zł) , a nie 2182,95 zł, jak to zostało to przedstawione przez Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W tym stanie rzeczy, Sąd Okręgowy na podstawie art.386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok i podwyższył zasądzoną na rzecz strony powodowej kwotę (...).16 zł do kwoty 6397,56 złotych.

Z uwagi na to, że Sąd Okręgowy skorygował wysokość zasądzonej na rzecz strony powodowej kwoty w zakresie dochodzonego powództwa , konsekwentnie dokonał także zmiany rozstrzygnięcia o kosztach procesu w oparciu o przepis art. 100 k.p.c. dokonując stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu, przy przyjęciu że strona powodowa wygrała proces w 42 %.

W piśmie z dnia 4 kwietnia 2016r. strona powodowa cofnęła apelację co do kwoty 2077,26 złotych i w tym zakresie Sąd Okręgowy na podstawie art. 203 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

W pozostałym zakresie apelacja nie jest zasadna .

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji, w pozostałym zakresie Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

W ocenie Sądu Okręgowego zarówno zarzuty naruszenia procedury cywilnej jak i prawa materialnego nie znajdują uzasadnienia.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak jest podstaw do przyjęcia, że nastąpiło przerwanie biegu przedawnienia roszczenia sprzed dnia 15 kwietnia 2012 roku, wskutek uznania przez pozwaną. Pozwana uznając roszczenie winna mieć świadomość i wolę uznania konkretnego roszczenia, a także skutków prawnych takiego uznania .

Zarówno z odpowiedzi na pozew z akt VIII C 1165/15 jak i z treści upoważnienia wynika, że chodziło o roszczenia wynikające z umowy najmu (roszczenia o czynsz a nie o odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu). Pozwana zawarła porozumienie o zapłatę należności G. N. a nie pozwanej. Pozwana chciała zapłacić nie własne zobowiązania, a zobowiązania G. N. na podstawie wystawionego przez niego upoważnienia i nie po to , aby w przyszłości nie mógł być postawiony jej zarzut przedawnienia ale dlatego, że została poinformowana, że warunkiem otrzymania lokalu w najem jest uregulowanie wszelkich zaległości , którymi ten lokal jest obciążony.

Oświadczenie było złożone w związku z prowadzoną eksmisją a nie dochodzeniem przez powoda od pozwanej należności za bezumowne korzystanie z lokalu .

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w niniejszej sprawie nie istnieją jakiegokolwiek podstawy do uznania, że pozwana nadużyła prawa podmiotowego. Podniesienie zarzutu przedawnienia jest uprawnieniem wynikającym z ustawy i stanowi wyraz sprzeciwu ustawodawcy wobec zaniechania wierzyciela do dochodzenia przysługujących mu należności.

W tym stanie rzeczy, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma podstawy prawnej do zasądzenia od pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 397,52 zł za okres od dnia 1 października 2009r. do dnia 15 kwietnia 2012r.

Również bezzasadne jest żądanie zasądzenia od pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów upomnień w kwocie 105,81 zł. Rację ma Sąd I instancji, że niezależnie od zasadności roszczenia, ich poniesienie zostało nieudowodnione. Za niewystarczające w tym zakresie uznać trzeba dowód z zeznań świadka B. W. wskazującej, że dochodzone roszczenie z tytułu poniesionych kosztów upomnień oparte zostało na podstawie twierdzeń przekazywanych przez księgowe. Powód nie załączył żadnych innych dowodów mogących stanowić potwierdzenie podnoszonych przez niego twierdzeń.

Mając na uwadze powyższe, w pozostałym zakresie Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c., przy przyjęciu, że strona powodowa wygrała apelację w 49 % . Na kosztyłożyły się koszty zastępstwa procesowego obu pełnomocników (po 600 zł) oraz opłata od apelacji w kwocie 245 złotych.